

บทที่ 1

เสียงกรีดร้องของหญิงสาวดังกึกก้องไปทั่วป่าที่เคยเงียบสงัด ร่างของหล่อนถูกจุดกระซกไปตามพื้นดินที่เปียกชื้นจากละอองฝนซึ่งโปรยปรายลงมาตั้งแต่เมื่อคืนวาน แม้หล่อนจะพยายามดิ้นรนต่อสู้สักเพียงไรก็ไม่สามารรถต้านทานแรงยื้อยุดมหาศาลของชายร่างใหญ่ผู้นี้ได้เลย เขากำลังดึงหล่อนเข้าสู่ความมืดอันน่าสะพรึงกลัวของป่าที่อยู่เบื้องหน้า

เขาเหวี่ยงร่างหล่อนไปกระแทกกับต้นไม้ใหญ่อย่างแรง ทำให้หล่อนจุกแน่นในอก จากนั้นก็ตรงเข้ามาจับแขนของหล่อนหักพับมาด้านหลังจนได้ยินเสียงกระดูกลั่น หล่อนร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด แขนที่ถูกพับเกี่ยวไขว้กันเป็นกากบาทอยู่บนแผ่นหลัง ร่างของหล่อนนั้นสะท้านด้วยความกลัว เขาจิกผมของหล่อนไว้แล้วกระซกจากด้านหลัง บังคับให้เงยหน้าขึ้นมา พร้อมกับกระซิบข้างหูหล่อนด้วยเสียงแหบแห้งซึ่งฟังดูน่าขนลุกขนพองสยองเกล้า หล่อนหลับตาแน่น ปากลั่นระริกด้วยความหวาดกลัวจับขั้วหัวใจ

"ถ้าแกแหกปากร้องอีก! ฉันจะหักคอแกทิ้งซะ!"

"มะ...ไม่! ได้โปรด อย่าทำฉันเลย" หล่อนอ้อนวอน ทว่าชายผู้โหดร้าย กลับไม่แยแส เขาดึงหล่อนออกจากต้นไม้แล้วดันให้เดินต่อไปข้างหน้า เพื่อเข้าสู่ใจกลางป่าอันมืดมิด ที่ซึ่งจะไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงกรี๊ดร้องด้วยความทุกข์ทรมานของหญิงสาวอีก

เมฆก้อนใหญ่เคลื่อนตัวผ่านจันทร์เต็มดวงสีเหลืองนวลตา แสงจันทร์ส่องลงมากระทบร่างของชายผู้หนึ่ง เขากำลังอ่านข้อความตอนหนึ่งในหนังสือ บทปกสีน้ำตาลของหนังสือเล่มนั้นมีรูปใบหน้ามนุษย์ มือข้างหนึ่งของเขาถูกกรีดด้วยของมีคมเป็นแผลยาวทำให้เลือดสีดําไหลออกมาไม่ขาดสาย เลือดหยดลงบนโครงกระดูกสีขาวซึ่งถูกจัดวางไว้เป็นรูปตัวคน ภายใต้โครงกระดูกนั้นมีอวัยวะสดๆ ของมนุษย์ถูกจัดวางไว้อย่างประณีตตามตำแหน่งอวัยวะภายในในร่างกายมนุษย์ทั่วไป แม้กระทั่งส่วนที่เป็นใบหน้าก็ยังเป็นหวัะวะโหลกซึ่งมีลูกตากกลมโตและลิ้นสีแดงอยู่ภายใน ชายร่างใหญ่โรยฝุ่นสีขาวกลับทับอวัยวะและโครงกระดูกอีกชั้น หลังจากที่เขาเลือกของเขาไหลซุ่มไปทั่วโครงกระดูกนั้น แล้วเขาก็เริ่มอ่านข้อความในหนังสืออีกครั้ง

ไม่ไกลจากตำแหน่งที่ชายผู้นี้นอนอยู่ปรากฏร่างไร้วิญญาณของหญิงสาวซึ่งเประอะไปด้วยเลือด เบ้าตาของหล่อนกลวงโบ๋ ปากอ้ากว้างราวกับกำลังกรี๊ดร้องด้วยความหวาดกลัว ตรงกลางลำตัวถูกชำแหละอวัยวะภายในถูกเอาออกมาหมดสิ้น

ชายผู้นี้ยังคงอ่านข้อความในหนังสือต่อไป ทันใดนั้นท้องฟ้าก็เริ่มแปรปรวน เมฆหมอกสีดำค่อยๆ จับตัวเป็นกลุ่มก้อนบนฟ้าจนบดบังแสงของดวงจันทร์ กลุ่มเมฆหนาก่อตัวเป็นรูปร่างคล้ายหัวแพะขนาดใหญ่ และแล้วก็มีลมพัดกระโชกอย่างแรง จนต้นไม้ในป่าสั่นไหวไปมาเกิดเสียงซู่ซ่าเหมือนเสียงผู้คนกำลังโห่ร้องสาปแช่ง ก้อนเมฆยังคงจับตัวกันหนาแน่นผืนดินแรงลมที่พัดกระหน่ำไม่ขาดสาย รูปร่างของมันชัดเจน

มากขึ้นทุกขณะ ชายร่างใหญ่ยังคงอ่านสิ่งที่อยู่ในหนังสือต่อไปอย่างไม่สะทกสะท้าน ฟังร้องคำรามเสียงดังลั่น พร้อมกับส่ายฟ้าสว่างจ้าพาดลงมาที่ต้นไม้เสียงดังเบี๊ยะง! เกิดเป็นประกายไฟลุกโชติช่วง เขายังคงอ่านต่อไปจนมาถึงบรรทัดสุดท้าย ลี้นเสียงอ่าน เขาเงยหน้าขึ้นมองด้านบน เห็นเมฆประหลาดรวมตัวกันเป็นหัวแพะสีดำ ดวงตาสีแดงฉานดังเลือดของหัวแพะจับจ้องมาที่เขา เขาขยับปากที่มีเขี้ยวแหลมคมและตะโกนคำพูดสุดท้ายในหนังสือซ้ำไปมา เสียงของเขาดังก้องแข่งกับเสียงลมซึ่งพัดกระหน่ำ ลี้นสุดเสียงตะโกนกลุ่มเมฆรูปหัวแพะบนฟ้าก็ส่งเสียงร้องคำรามดังกึกก้องราวกับกำลังตอบรับคำขอจากชายร่างใหญ่ ก่อนที่มันจะกลายเป็นลมหมุนลูกใหญ่พุ่งเข้าใส่โครงกระดูกที่อยู่บนพื้นดิน

ไม่กี่วินาทีต่อมาโครงกระดูกก็กลายเป็นหญิงสาวผมบลอนด์ ยาวสลวย นัยน์ตาสีฟ้าของหล่อนเป็นประกายสุกใสดังแสงของดวงดาว ริมฝีปากสีชมพูอวบอิมได้รูป ผิวขาวเนียนละเอียดของหล่อนกำลังลั่นสะท้านจากความหนาวเย็นรอบข้าง ชายร่างใหญ่ถอดโอเวอร์โค้ตของเขาคลุมร่างหล่อนไว้ แล้วพยุงหล่อนขึ้นมา

แววตาของหล่อนตื่นตระหนกเมื่อพบกับความมืดมิดของป่ารอบๆ ตัว ลมกระโชกเมื่อครู่สงบลงแล้ว ความเงิบจึงเข้าปกคลุมทั่วทั้งป่าอีกครั้ง หล่อนดึงโอเวอร์โค้ตให้กระชับตัวด้วยมืออันลั่นเทา ชายร่างใหญ่โอบพยุงหล่อนอย่างเบามือ พยายามบอกหล่อนด้วยเสียงอันแผ่วเบาซึ่งแตกต่างจากเสียงแข็งกร้าวเมื่อครู่อย่างสิ้นเชิง

"ไม่เป็นไร! คุณไม่ต้องกลัว"

หล่อนหันมาสบตาเขา สีหน้ามีแววประหลาดใจอย่างท่วมท้น

"คุณ...คุณเป็นใคร" เสียงแหบแห้งของหล่อนลั่นเครือ

ชายร่างใหญ่ยิ้มน้อยๆ ก่อนจะตอบ

"ผมคือคนที่พาคุณกลับมาไงล่ะ! ที่รัก"

"กลับมา???? ฉันทันทีที่ไหน" หล่อนหันมองรอบตัว เห็นเพียงต้นไม้

ใหญ่รายล้อม แล้วก็หันมาสบตาเขาอีกครั้ง "กลับมา...จาก...ที่ไหน..."

"คุณไปในที่ที่ไกลแสนไกล...ดาร์ล่า และผมพาคุณกลับมา" ชายร่างใหญ่ร่าเริงหล่อหน้าเข้ามากอด พลังลูบผมของหล่อนอย่างแผ่วเบา

"ดาร์ล่า...ฉันหรือ" หล่อนรู้สึกเหมือนเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน

"ใช่! ชื่อของคุณ ดาร์ล่า แมกฟิล" เขาบอก หล่อนดึงตัวออกห่างจากเขา แหวดตาของหล่อนดูสับสนเหลือเกิน รวากับว่าสมองของหล่อนว่างเปล่า ไร้ความทรงจำใดๆ

"ดาร์ล่า แมกฟิล... ชื่อของฉัน... แล้วคุณ..." หล่อนผงะถอยหนี

แต่เขาปราดเข้าไปประคองหล่อนไว้อีกครั้งและปลอบขวัญหล่อนให้หายตื่นกลัว "อย่ากลัวผมเลยที่รัก... ผมจะดูแลคุณ ผมจะทำให้คุณกลับมาเป็นคนเดิม ขอเวลาให้ผมหน่อย ผมจะทำให้คุณจำทุกอย่างได้ แล้วเราจะได้อยู่ด้วยกันอีกครั้ง จะไม่ให้ใครมาพรากเราจากกันได้อีก เราจะจัดการพวกมันให้สาสมกับที่พวกมันทำกับเรา"

"ใครกัน... พวกมัน..." หล่อนถามออกมาเบาๆ ในอ้อมกอดของเขา

"คุณจะรู้เองที่รัก... แล้วคุณจะรู้เอง"

บทที่ 2

ในเวลาเดียวกันที่อีกด้านหนึ่งของซีกโลก มาริสากำลังเดินลงจากรถโดยสารในชุดเสื้อยืดสีแดงสดใส่กับกางเกงยีนสีฟ้า ผมยาวหยักศกสีดำ ขลุบของเธอถูกรวบมัดตึงเป็นหางม้าไว้ทางด้านหลัง แต่ใบหน้าของเธอกลับบึ้งตึงขัดกับเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่ ในมือข้างหนึ่งของเธอถือสมุดรายงานเล่มหนา บนหน้าปกมีตัวอักษร C สีแดงเด่นหราชัดเจน เธอเดินตามถนนมาเรื่อยๆ จนถึงร้านขายกาแฟ 'อรินคอฟฟี่ คาเฟ่' บริเวณร้านตกแต่งทำเป็นสวนหย่อมเล็กๆ พื้นปูด้วยก้อนกรวดสีขาวและสีดำเป็นทางยาว เข้าสู่บ้านกระจกด้านใน สองข้างทางเดินมีโตะไม้ตัวกลมกับเก้าอี้ไม้เข้าชุดไว้สำหรับบริการแขกที่อยากจะนั่งจิบกาแฟในสวนเพื่อชื่นชมกับความร่มรื่นของต้นไม้หลากหลายชนิด ส่วนตัวบ้านใช้เป็นที่รับรายการเครื่องดื่มและขนม วัสดุที่ใช้เป็นผนังสามด้านคือกระจก พอมองเข้ามาภายในก็将会เห็นตู้กระจกซึ่งมีขนมหลากหลายชนิดไว้คอยบริการ และยังมีเคาน์เตอร์บาร์พร้อมเก้าอี้สำหรับแขกที่ต้องการนั่งทานกาแฟแบบง่ายๆ โดยไม่ต้องการโตะนั่งให้เสียเวลา ภายในบ้านกระจกจัดวางด้วยกระถางต้นไม้และอ่างน้ำดินเผา ในอ่างยังมีกิ้งกั่วน้ำอันเล็กๆ ที่ทำจากไม้คอยสร้างเสียงเป็น

จังหวะซั่วๆ เพิ่มความรื่นรมย์ให้กับร้าน

มาริสาเดินตามทางก่อนกรวดลีด้าไปสู่ตัวบ้านกระจก เธอเปิดประตูกระจกที่มีป้ายโลหะสีเงินเขียนว่า 'เปิด' เข้าไป แล้วนั่งลงบนเก้าอี้บาร์สีน้ำตาลหนึ่งในสี่ตัวซึ่งวางเรียงกันอยู่หน้าเคาน์เตอร์ อริน เพื่อนรักของเธอกำลังทำความสะอาดจานใบเล็กสำหรับใส่ขนมอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์ อรินยิ้มทักทายมาริสา

"เป็นอะไร ทำหน้าบอకుญไม่รับแบบนี้ เปิดเทอมใหม่มีอะไรไม่ถูกใจหรือไง"

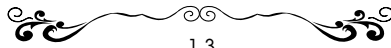
มาริสาถอนหายใจเสียงดังแล้ววางสมุดรายงานลงบนเคาน์เตอร์ อรินอ่านสิ่งที่อยู่บนปกพลันก็เหลือบไปเห็นตัวอักษร C สีแดงตัวใหญ่ เธอเงยหน้ามองมาริสาที่มีสีหน้าบูดบึ้งมากกว่าเดิม

"อย่าบอกนะว่ารายงานประจำเทอมที่แล้วคืออันนี้" รินถามเสียงเบา

"ก็ใช่ล่ะสิ!" มาริสาตอบ น้ำเสียงฟังดูหงุดหงิด "ครูให้คะแนนรายงานของฉันแค่ C แล้วยังเขียนคอมเมนต์ว่าคะแนนฉันหมดความมั่นใจไปเลย" มาริสาเปิดสมุดรายงานไปที่ปกในแล้วให้รินอ่านคำวิจารณ์ของครูที่เขียนใส่รายงานมา

"...เนื้อหาพอใช้... แต่ไม่มีหลักฐานยืนยันเด่นชัด... ไม่มีประเด็นปัญหาที่น่าสนใจ น่าจะตอบคำถามได้ว่าแวมไพร์มีจริงหรือไม่ และเพราะเหตุใด เนื้อหาเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนเองเสียส่วนมาก... โอ้โห! นี่ถ้าฉันไม่เห็นตัว C บนหน้าปกก่อนล่ะก็ ฉันคงคิดว่าเธอได้ F ไปแล้วนะเนี่ย!" รินปิดรายงานก่อนจะเลื่อนคืนให้มาริสา "เอาเถอะน่า! ได้ C ก็ยังดีกว่า F ไม่ใช่หรือ อย่าคิดมากสิ"

"มันก็ใช่! แต่ว่านะ" มาริสาพ่นลมออกจุมุกก่อนจะพูดต่อ "ฉันอุตส่าห์หาข้อมูลมาทำรายงาน แกรมต้องมานั่งแปลจนหูตาแฉะ ครูน่าจะเห็นใจ อย่างน้อยก็น่าจะให้ C+ หรือไม่ก็ B ก็ได้... แต่นี่มัน... โธ่เอ๊ย! ฉันตั้งใจทำรายงานเรื่องนี้มากนะริน... แต่ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมฉันถึง

ไม่กล้าแม่แต่จะตอบคำถามว่าแวมไพรมีตัวตนหรือไม่"

อรินหรือรินขมวดคิ้ว สงสัยจริงๆ ว่าเพื่อนของเธอเชื่อเรื่องแบบนี้จริงหรือเนีย "นี่ลา! เธอคงไม่คิดจริงจังว่าสิ่งที่เธอเขียนถึงจะมีตัวตนจริงหรือกนะ!"

"ทำไมล่ะ! ถึงไม่เห็นก็ได้หมายความว่ามันไม่มี... ไม่ใช่หรือไง"

"แต่เธอก็ไม่กล้าบอกว่ามันมีจริงๆ เมื่อกี้เธอเพิ่งจะบอกฉันเอง" รินเลิกคิ้ว มาริสาน้ำเสียว แม่แต่ตัวเธอเองยังไม่กล้าปักใจเชื่อความคิดนี้เลย

"ริน! นี่เธอคงไม่คิดว่าฉันโชคดีที่ครูให้คะแนน C แทนที่จะเป็น F หรือกนะ เพราะเธอเห็นว่าขนาดตัวฉันเองยังไม่มั่นใจในสิ่งที่ตัวเองทำเลยใช่มั๊ย!"

"ก็ดังนั้น... แต่คิดในทางที่ดีสิ อย่างน้อยครูก็เห็นความพยายามในการทำรายงานเรื่องไม่เป็นเรื่องให้ออกมาเป็นรูปเล่มได้" รินฉีกยิ้มแล้วเทนมร้อนใส่แก้วส่งให้มาริส "ฉันเลี้ยงเอง" เธอว่า

"ขอบใจ" มาริสารับนมร้อนมาตั้งไว้ตรงหน้าพลงผลักสมุดรายงานออกไปห่างๆ รินก็รีบงานจัดเข้าชั้นแล้วหันมาถามมาริส

"แล้วรายงานของแอมมีเสียล่ะ ได้เท่าไร"

มาริสากลอกตา ไม่เข้าใจจริงๆ ว่ารินจะพูดถึงยัยคนนี้ทำไม คนยิ่งอารมณ์ไม่ดีอยู่ เฮ้อ...

รินเห็นการแสดงออกของมาริสแล้วก็ฉีกยิ้มกว้างออกมา เธอรู้ดีว่าถ้าอาการแบบนี้แสดงว่าต้องมีอะไรบางอย่างที่ไม่ถูกใจเพื่อนรักของเธอแน่ๆ เธอหันไปจัดแก้วบนเคาน์เตอร์แล้วว่า "ให้เดานะ คงได้ B หรือไม่ก็..."

"A" มาริสาคำจนจบ "ครูให้ A รายงานประวัติศาสตร์อเมริกาของยัยนั่น ซึ่งต่างกับของฉันทลิบลิบ แถมหล่อนยังทำรูปเล่มรายงานเป็นสมุดปกหนังสือน้ำตาลอีกด้วย เเด่นกว่ารายงานของคนอื่นๆ ในห้องเลยล่ะ"

"ว่าแล้ว! ไม่งั้นเธอคงไม่ทำหน้าที่เป็นโลกขนาดนี้หรือ" รินหยอก "จริงสิ! เธอเคยบอกว่าตอนเปิดเทอมพวกเธอไปเที่ยวทะเลกันใช่มั๊ย เป็นไง"

บ้างล่ะ"

"พวกฉัน? ฉันไม่นับแอมมิเลียเป็นพวกหรือก็จะบอกให้ แล้ว
ไอ้ที่ไปเที่ยววะ ก็ไม่ได้สนุกอะไรเลย มีแต่เรื่องน่าเบื่อ"

มาริสากำลังพูดถึงเรื่องการไปเที่ยวพักผ่อนที่ทะเลของเธอ แม่ คุณวี
แล้วก็แอมมิเลีย แม่ของมาริสเป็นตัวตั้งตัวตีให้ทุกคนไปเที่ยวด้วยกัน
ทั้งที่ตัวเธอเองไม่อยากไปเท่าไรหรอก

"ได้ไปเที่ยวทะเลยังแข็งอีกหรือ" รินย้อนถาม เธอไม่เข้าใจในสิ่งที่
มาริสพูด

"แข็งสิ! ก็ยังแอมมิเลียไม่รู้เป็นอะไร ดูเหมือนหล่อนจะเกลียดซีหน้า
ฉันมากกว่าแต่ก่อนอีก ทุกครั้งที่ฉันจะพูดอะไร หล่อนจะคอยขัดคอก
อยู่เรื่อย อย่างตอนที่จะไปกินอาหารทะเล คุณวีให้ฉันเลือกร้าน หล่อนก็
คอยติโน่นตินี่แล้วบอกว่าจะไปกินที่อื่นเฉยเลย แถมยังบอกอีกนะว่าถ้า
ไม่ไปกินร้านที่หล่อนเลือก หล่อนก็จะไม่กิน แม่ของฉันก็เหลือเกิน ตามใจ
หล่อนอยู่ได้ ไม่รู้จะเอาใจกันไปถึงไหน"

"ดูท่าเธอกับแอมมิเลียจะไม่มีวันเข้ากันได้เลยนะเนี่ย! หึๆ" ริน
หัวเราะเบาๆ คิดถึงว่าถ้าวันหนึ่งมาริสกับแอมมิเลียต้องมาอยู่บ้านหลัง
เดียวกัน คงจะทะเลาะกันบ้านแตกแน่ๆ

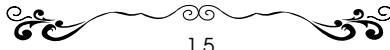
"แน่นอน!" มาริสพ่นลมร้อนออกจมูก "อย่างวันนี้ในชั่วโมงภาษา
อังกฤษ หล่อนยังแกล้งเรียกชื่อฉันให้ออกไปสะกดคำศัพท์ยากๆ
บนกระดาน นี่ถ้ายังอุตังไม่ช่วยบอก ฉันคงถูกครูดุไปแล้ว"

"อ้าว! นี่ยังแกล้งกันไม่เลิกอีกหรือไง" รินจัดการงานทุกอย่างตรง
เคาน์เตอร์เสร็จแล้ว เธอเลื่อนเก้าอี้มานั่งด้านหลังเคาน์เตอร์

"ที่จริง...ฉันก็ไม่มีอารมณ์จะทะเลาะกับแอมมิเลียเท่าไรหรอก"
มาริสว่า "แต่ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมยัยนั้นถึงต้องหาเรื่องชวนทะเลาะ
อยู่เรื่อย"

"ทำไม่ล่ะ! อย่างเธอเนี่ยนะไม่มีอารมณ์จะทะเลาะกับแอมมิเลีย เธอ

ไม่สบายหรือเปล่า ปกติพวกเธอเป็นคู่กัดกันอยู่แล้ว ทำไมถึงเลิกเองง่าย ๆ แบบนี้ล่ะ หรือทำใจยอมรับคุณวิกับแอมมิเลียได้แล้ว"

"ไม่! ไม่! ไม่มีทาง... เพียงแต่..." มาริสาหยุดไปครู่หนึ่ง เธอไม่รู้จะอธิบายให้รินเข้าใจถึงความรู้สึกที่เธอมีต่อแอมมิเลียได้ยังไง มันไม่ใช่อารมณ์เกลียดจนไม่อยากเห็นหน้า ไม่ใช่อารมณ์เนื้อหรืออ่อนใจที่จะทะเลาะ และไม่ใช่อารมณ์ชื่นชอบ แต่มันเป็นอารมณ์เศร้า เหมือนรู้สึกผิด...กับอะไรบางอย่างทุกครั้งที่เห็นหน้าแอมมิเลีย... เธอเองก็ไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงรู้สึกแบบนี้ แต่ที่แน่ๆ คือเธอรู้สึกแยกไปแล้วกัน...

"แต่อะไรล่ะสา" รินคาดคั้น ทำเอามาริสารู้สึกตัวและหลุดออกมาจากภวังค์ความคิดตัวเอง

"แต่... ช่างเถอะ! ฉันไม่มีอารมณ์จะไปหาเรื่องยัยนั้นแล้วกัน" มาริสายกนมร้อนขึ้นจิบ รินจ้องมองท่าทีของเพื่อนรัก เธอไม่เคยเห็นมาริสาเป็นแบบนี้มาก่อน มาริสาไม่ชอบแอมมิเลียเอามากๆ นี่นา แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนของเธอ หรือว่าลืมหยาชวดก่อนกินยา

มาริสาจิบนมไปเรื่อยๆ ในใจก็นึกหาเรื่องอื่นมาเบี่ยงเบนความสนใจจากแวตาสงสัยของริน ในที่สุดก็นึกขึ้นได้ เธอหยุดจิบนมแล้ววางแก้วลงบนเคาน์เตอร์

"ตอนนี้ประธานให้เธอเล่นละครแทนแอมมิเลียแล้วใช่ไหม"

"เปล่า" รินส่ายหน้า "เรียกว่าลับกันเล่นมากกว่า ประธานยังอยากจะให้แอมมิเลียเล่นละครเหมือนเดิม" รินพูดถึงประธานชมรมละคร ชมรมที่เธอเป็นสมาชิกอยู่ เมื่อเทอมก่อนเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น แอมมิเลียถอนตัวจากละครโรงเรียนอย่างกะทันหัน รินจึงต้องแสดงแทน แต่ผลที่ได้รับดีเกินคาด มีคนชอบละครที่เธอเล่น ทำให้เธอกลายเป็นอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นที่สนใจของคนทั้งโรงเรียน หลายชมรมมาชวนรินให้เข้าเป็นสมาชิก และเธอก็ชอบทำกิจกรรมอยู่แล้วด้วย เธอจึงสนุกกับชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป แต่การที่รินทำกิจกรรมหลายอย่างทำให้ไม่ค่อยได้เจอกับมาริสาบ่อยนัก

เหมือนเมื่อก่อน ทั้งสองจึงมาเจอกันที่ร้านกาแฟของที่บ้านรินในวันหยุดแทน หรือไม่กี่หลังเลิกเรียนถ้ารินมาช่วยพ่อแม่เปิดร้าน

"นี่ประธานยังหวังให้ยัยนั่นเล่นละครอีกเหรอ เกิดวันดีคืนดีหล่อนถอนตัวกลางอากาศอีก เป็นได้เดือดร้อนกันหมดเลยนะ"

"คงไม่หรอกน่า เดี่ยวนี้แอมมีเลียไม่ค่อยเอาแต่ใจตัวเองแล้ว เออ... ก็เฉพาะกับคนอื่นนะนะ แต่คงไม่ใช่กับเธอ" รินยิ้มแหยๆ มาริสายกนมขึ้นดื่มจนหมดแก้ว หลังจากนั้นก็ขอตัวกลับบ้าน เธอบอกรินว่าต้องกลับไปลบบโปรแกรมบางโปรแกรมในคอมพิวเตอร์ เพราะตอนนี้คอมพิวเตอร์ของเธอทำงานช้าลง บางทีก็หยุดทำงานไปซะเฉยๆ มาริสาคิดว่าอาจเป็นเพราะข้อมูลในเครื่องมีมากเกินไป เธอจึงอยากจะทำบางข้อมูลเพื่อเพิ่มพื้นที่ว่างในเครื่อง

มาริสากลับมาที่บ้านก็ตอนใกล้พลบค่ำ เธอโยนสมุดรายงานทิ้งลงบนเตียง ดูเหมือนนี่จะเป็นการเริ่มต้นเทอมใหม่ซึ่งไม่ค่อยดีเท่าไรหรอกสำหรับเธอ รายงานที่เธออุตส่าห์ตั้งหน้าตั้งตาทำได้แค่ C แกรมต้องเจอกับแอมมีเลียที่โรงเรียนทุกวันอีก หน้าซำดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ระหว่างแม่ของเธอกับพ่อของแอมมีเลียจะยิ่งใกล้ชิดกันมากขึ้น ดูพวกเขาสนิทสนมกันมากกว่าแต่ก่อน มาริสารู้ได้จากการไปที่ยวทะเลตอนปิดเทอมสิ่งที่เธอไม่ได้บอกรินก็คือแม่ของเธอกับคุณวีดูคล้ายกับคู่รักไปฮันนีมูนกันมากกว่าจะไปเที่ยวพักผ่อนธรรมดา มันทำให้เธอเกิดอาการไม่พอใจอยู่ลึๆ แต่ก็ต้องพยายามเก็บความไม่พอใจนั้นเอาไว้ เพราะเธอต้องคอยหลีกเลี่ยงการจิกกัดของแอมมีเลียที่พยายามหาเรื่องทะเลาะตลอดเวลาที่เจอหน้ากัน มาริสาล้มตัวลงนอนบนเตียง ตั้งใจจะพักสายตาซักหน่อยก่อนจะจัดการกับเรื่องอื่นๆ ต่อไป